

KURUCU MECLİS SORUNU

Bir Program Maddesi Olarak Kurucu Meclis Talebinin Geliştirilmesi

1-Kurucu meclis, **kendi başına** burjuva demokratik bir taleptir. Bu talebin geniş toplumsal ve politik kesimlerce benimsenmesi halinde vereceği sonuç en iyi ihtimalle bir burjuva demokrasisidir. Bir rejim değişikliğinin karşısında dehşete kapılıp işçi sınıfını “burjuva demokrasisinin” bir aracı haline getirmek gibi bir niyetimiz olamayacağına göre bu tür taleplerin **Geçiş Talepleri Programımızın** mantığına uygun devrimci bir nitelik kazanması gerekir.

Bir talebin devrimci niteliğinin “garantisi” bizim tarafımızdan ileri sürülmesi olamayacağına göre sorun başka bir biçimde çözümlenmelidir. Bu çözüm, kurucu meclis talebinin bir dizi başka taleple **bütünlüklü** olarak ileri sürülmesidir. Kurucu meclis talebi başka taleplerle bütünleşmezse, en iyi ihtimalle burjuva rejiminin reforme edilerek yenilenmesi anlamına gelir. (27 Mayıs sonrasında yaşandığı gibi)

2-Bunun yanı sıra kurucu meclis talebinin, kesinlikle işçi sınıfının “**yüreğine dokunacak**” bir biçimde öne sürülmesi zorunludur. Yani bu talebin işçi sınıfının, emekçilerin hangi çıkarlarıyla uyduğu doğru ve açık biçimde ifade edilmelidir. Demokratik bir slogan olarak kurucu meclis talebine “geçişsel” ve devrimci bir karakter kazandırmak, onu bir dizi ekonomik ve geçişsel taleple bütünleştirmeye bağlıdır. Bu yapılmadığında kurucu meclis talebi en ileri haliyle “demokratik aşama” veya “asgari program” maddesi olarak kalır veya öyle algılanır.

Bunu aşmanın yolu, yukarıda da belirtildiği üzere demokratik bir talebi, en azından bir ekonomik talep ve bir geçiş talebiyle uygun biçimde bütünleştirmek, kısa ve özlü bir **eylem programı** haline getirmektir.

Mesela Kurucu meclis talebiyle birlikte, iş yasalarında emek lehine düzenlemeler, asgari ücret ve genel olarak ücretlerin artırılması, grev erteleme ve yasaklarına son verilmesi, sendikalaşmanın önündeki engellerin kaldırılması vb. “ekonomik-demokratik” içerikli sloganlarda öne sürülmeli.

“Sosyalist toplumdaki çalışma sisteminin tanımı, sosyalizmin programı” olarak Troçki’nin tarif ettiği **geçiş** sloganlarını ileri sürmek gerekir. Bu sloganlar içinde en acil, işçi sınıfı için doğrudan bir ihtiyaç oluşturan ve en “dönüştürücü” olanlar dikkatle seçilmelidir.

3-Talepler, sadece kendi alanlarıyla sınırlı kalmayıp aynı zamanda **iktidar sorununu** günlük hayata taşımak zorundadır. Demokratik bir talebin “iktidara

yönelik” devrimci ve geçişsel bir karakter kazanması için uygun ekonomik-sosyal ve geçişsel taleplerle de bütünleşmesi gerektiğini söyledik. Ancak bu bütünlüğü ifade eden devrimci eylem programının aynı zamanda bir takım mücadele araçlarını, örgütlerini içermesi gerekir: Bunlar işçi sınıfını mücadele içinde bağımsız ve örgütlü bir güç haline getirecek olan kitle seferberlik organları, kitle özörgütlenmeleridir. (komiteler, konseyler vb...)

Bu bütünlük olmadan “demokrasiyi” aşmak “iktidar sorununu günlük hayata taşımak” mümkün olmaz. Bu aynı zamanda bizi ortaya bir “**iktidar formülasyonu**” koyma göreviyle karşı karşıya getirir. Geçiş programımızın bu konudaki formülü “işçi-köylü” veya “işçi-emekçi” hükümetidir.

4-Bütün bunların “erken” olduğu da söylenebilir. Ancak, önerdiğimiz hükümet formülünün ne olduğunu ortaya koymadıkça kurucu meclis talebimizin burjuva demokratik sınırlarını da peşinen kabul etmiş oluruz. Türkiye solundaki yaygın “demokratik” eğilimler ve mesela CHP ve HDP’nin yaklaşımları düşünüldüğünde Türkiye için bir “demokrasi” önerisinin, en iyi ihtimalle bir “demokratik cumhuriyet” ile sınırlı kalacağı açıktır. Yani, kurucu meclisin yapacağı burjuva demokratik bir anayasa çerçevesi içinde yer alan “demokratik, laik, sosyal hukuk devleti” türü bir rejim...

Bizim böyle bir süreçte, kısa, özlü ve bütünlüklü bir “eylem programı” içinde **devrimci bir geçiş hükümetini** bütün gücümüzle savunmamız gerekir. Ayrıca ileri süreceğimiz hükümet formülünün sınıfsal karakterinin ne olduğunu ve bizim programımız içindeki yerini açıklıkla belirtmeliyiz. Bu, aynı zamanda kurucu meclis talebinin devrimci-geçişsel ve proleter bir karakter kazanması, “sosyalizme açılan bir kapıya yönelmesi” açısından da önemlidir. Neticede bir kurucu meclis talebinin bizim için gerçek manada ne ifade ettiği programatik **bütünlüğü** ve siyasi hedefi tarafından belirlenecektir.

5-Burada sorun, toplumun, işçi sınıfının karşısına geçip hiç de hazır olmadıkları nihai amacımızı bir anda ilan etmek değildir. Bu nedenle sloganlarımızın pedagojik boyutu, sırası, vazgeçilemez ihtiyaçlara cevap vermesi önemlidir.

Ancak bugün şöyle bir sorunla karşı karşıyayız. Bir rejim değişikliği ve yakıcı bir demokrasi sorunuyla karşı karşıya olsak da kabul etmek gerekir ki “kurucu meclis” fikri toplumun çok geniş kesimlerini, işçi sınıfını ve dış dokunur siyasi güçleri hali hazırda ilgilendirmemektedir. Hatta Maduro örneğinde olduğu üzere uygun şartlarda RTE’den gelen bir “kurucu meclis” önerisiyle karşılaşma tehlikesi bile vardır!

Bizim için en önemli husus “demokratikleşme” bağlamında sorunun işçi sınıfına mal edilmesi, sınıf mücadelesinin önünü açmasıdır. Bu da yukarıda sözü edilen

talepler bütünlüğü içinde mümkündür. Bu, devrimci parti ve gruplara önereceğimiz ortak mücadelenin de temeli olacaktır. Böyle bir eylem programı aynı zamanda dışımızdaki militan ve kadrolara yönelik sosyalist propagandamızın da programatik temelini oluşturacaktır.

Büyük bir ihtimalle hiçbir zaman veya düşündüğümüz biçimiyle kurulamayacak bir kurucu meclisin “burjuva demokratik” yükünden (ve karşılaşacağımız haksız bir reformizm eleştirisinden) kurtulmanın başka bir yolu yoktur...